

та, че може за определен момент той да „покрие“ смисъла на понятието история. В хайдушкия фолклор, както и в предхождащите го епически форми, е налице концепция за действителността, а не нейното възпроизвеждане.⁶⁷

Затова може би най - точно би било да се възприеме като определяща база за анализ в тази посока предложеният в нашата фолклористика термин фолклорна история.⁶⁸ В него понятието история се осмисля като принцип на съхраняване и предаване на историческа информация от етноса за етноса със средствата на фолклорната традиция. Тази история не е равнозначна на етническата история. Тя е историята на етноса, съхранена чрез фолклорната култура.⁶⁹ А това означава и чрез нейната ценностна система, която е изключителният определител на жизнеността на тази информация, свързана със събитие или личност.

Особено характерна за фолклорната история е нейната многопластовост. Като продукт на натрупания житейски опит на колектива, съхранените знания са „подредени“ съобразно оценъчния нравствен критерий на този колектив, тъй като историческата информация не е само отражение на обективния исторически процес, а съдържание и функционален компонент на неговата култура.⁷⁰ Съхраняването на историческа информация представлява непрекъснато връщане към миналото, осмислянето и идеализирането му до голяма степен заради съвременното състояние на колектива.

Фолклорната история е непрекъснато функционираща динамична система, която „информира“ за състоянието на колектива на всяко ниво от развитието му, в нея е отразен цялостният му живот, тъй като всеки един значим момент се превръща в компонент на тази история с определена място и роля в нея.

Такъв значим факт от етническата история с трайно присъствие във фолклорната история е хайдутството. Информацията за него се осмисля в и чрез хайдушкия фолклор, в локалните и регионални варианти на неговите съставни - хайдушката песен и хай-